En forordning, der foreskriver en overgangsforanstaltning for fiskere, som før ikrafttrædelsen af forbuddet mod drivgarn, der overstiger en vis længde, har anvendt en bestemt fiskeriteknik, finder anvendelse på objektivt fastlagte situationer og har retsvirkninger over for generelt og abstrakt afgrænsede personkategorier. Den berører kun disse fiskere i deres objektive egenskab af fiskere, der anvender en bestemt fiskeriteknik, i lighed med enhver anden erhvervsdrivende, der befinder sig i en tilsvarende situation.

DOMSTOLENS KENDELSE
24. maj 1993 *

I sag C-131/92,

1. **Thierry Arnaud,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

2. **Alain Augereau,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

3. **Denis Bareyt,** Lege (Frankrig)

4. **Jean Luc Bernard,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

5. **Michel René Burgaud,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

6. **Frédéric Cajean,** Plogoff (Frankrig)

7. **Laurent Jean-Pierre Chauvet,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

8. **Bruno René Henri Chiron,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

9. **Yves Claquin,** Plouhinec (Frankrig)

10. **Oliver Delvigne,** Santec (Frankrig)

* Processprog: fransk.

11. **Francis Favroul,** La Teste (Frankrig)

12. **Pascal Flohic,** Moelan sur Mer (Frankrig)

13. **Bruno Girard,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

14. **Bernard Groisard,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

15. **Gilles Gueguen,** Penmarch (Frankrig)

16. **Georges Guilcher,** Douarnenez (Frankrig)

17. **André Kerloch,** Poullan sur Mer (Frankrig)

18. **Christian Le Brun,** Ploenour Lanvern (Frankrig)

19. **Jean-Claude Le Coze,** Moelan sur Mer (Frankrig)

20. **Jean-Pierre Le Gall,** Douarnenez (Frankrig)

21. **René Le Roux,** Plomeur (Frankrig)

22. **Jean-Claude Moreau,** Saint Hilaire de Riez (Frankrig)

23. **Claude Moriceau,** Tailmont Saint Hilaire (Frankrig)

24. **Daniel Pasquon,** Le Chateau d'Olonne (Frankrig)

25. **Joël Penisson,** Noirmoutier (Frankrig)

26. **Christian Philippe Rafin,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

27. **Eric Patric Rivallin,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

28. **Jacques Tadilec,** Douarnenez (Frankrig)

29. **Eric François René Taraud,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

30. **André Gaston Turbe,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

31. **Fernand Gilber Voisin,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

32. **Bernard Guy Zereg,** L'Ile d'Yeu (Frankrig)

33. **Yves Le Garrec,** Penmarch (Frankrig),

ved advokat Béatrice Ghelber, Paris, og ved advokat Paul-François Ryziger, der har møderet for Frankrigs Cour de cassation og Conseil d'État, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicolas Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

sagsøgere,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved direktør Jean Paul Jacqué, Rådets Juridiske Tjeneste, og juridisk konsulent John Carbery, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Xavier Herlin, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Robert Caspar, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 9a, stk. 2, som er indsat i Rådets forordning (EØF) nr. 3094/86 af 7. oktober 1986 (EFT L 288, s. 1) ved artikel 1,

nr. 8, i Rådets forordning (EØF) nr. 345/92 af 27. januar 1992 om ellevte ændring af forordning (EØF) nr. 3094/86 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 42, s. 15),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene C.N. Kakouris, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J.L. Murray samt dommerne G.F. Mancini, R. Joliet, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco, P.J.G. Kapteyn og D.A.O. Edward,

generaladvokat: C. Gulmann
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 23. april 1992 har Thierry Arnaud og 32 andre franske operatører af tunfiskerfartøjer (herefter benævnt »sagsøgerne«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, nedlagt påstand om annullation af artikel 9a, stk. 2, som er indsat i Rådets forordning (EØF) nr. 3094/86 af 7. oktober 1986 (EFT L 288, s. 1) ved artikel 1, nr. 8, i Rådets forordning (EØF) nr. 345/92 af 27. januar 1992 om ellevte ændring af forordning (EØF) nr. 3094/86 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 42, s. 15).

2 Rådet har for at beskytte fiskebankerne, bevare havets biologiske ressourcer og sikre en afbalanceret udnyttelse heraf på et varigt grundlag og på tilfredsstillende økonomiske og sociale betingelser vedtaget forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1).

3 Rådet har i henhold til artikel 11 i ovennævnte forordning nr. 170/83 vedtaget forordning (EØF) nr. 171/83 af 25. januar 1983 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 14), som blev ophævet og erstattet af ovennævnte forordning nr. 3094/86.

4 Ovennævnte forordning nr. 345/92 vedrører ellevte ændring af ovennævnte forordning nr. 3094/86. Ved artikel 1, nr. 8, i forordning nr. 345/92 indsættes følgende nye artikel 9a i forordning nr. 3094/86:

»1. Det er for ethvert fartøj forbudt at have om bord eller drive fiskeri med et eller flere drivgarn, hvis individuelle eller samlede længde er større end 2,5 km.

2. Der indrømmes en undtagelse indtil den 31. december 1993 for fartøjer, som har fisket langfinnet tun med drivgarn i det nordøstlige Atlanterhav i mindst de to år, der går forud for ikrafttrædelsen af denne forordning. Disse fartøjer opføres i et EF-register og kan anvende drivgarn med en længde på indtil 2,5 km, idet garnets samlede længde dog ikke må overskride 5 km. Overtællen skal være mindst to meter under vandoverfladen. Gyldigheden af denne undtagelse udløber på nævnte dato, medmindre Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen beslutter at forlænge gyldigheden på baggrund af videnskabelige undersøgelser, der godtgør, at dette ikke medfører nogen risiko for miljøet.

3. Når der fiskes som omhandlet i stk. 1, skal garnet, hvis det har en længde på over 1 km, til stadighed være fastgjort til fartøjet. I området indtil 12 sømil fra

kysten kan fartøjet dog frigøre sig fra drivgarnet, for så vidt det holder dette under konstant overvågning.

4. Uanset artikel 1, stk. 1, finder denne artikel anvendelse i alle farvande, bortset fra Østersøen, Bælterne og Øresund, der henhører under medlemsstaternes højhed eller jurisdiktion, og uden for disse farvande, på alle fiskerfartøjer, der fører en medlemsstats flag eller er indregistreret i en medlemsstat.«

5 Da sagsøgerne var af den opfattelse, at undtagelsen i ovennævnte artikel 9a, stk. 2, var for restriktiv både for så vidt angår overgangsordningens varighed som længden af de tilladte drivgarn, har de anlagt denne sag.

6 Rådet har principalt bestridt, at sagen kan antages til realitetsbehandling, idet det har gjort gældende, at sagsøgerne ikke berøres individuelt af den anfægtede bestemmelse i traktatens artikel 173, stk. 2's forstand.

7 Domstolens præsident har ved kendelse af 18. september 1992 givet Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Kommissionen har ligeledes principalt gjort gældende, at sagsøgerne ikke berøres individuelt af bestemmelsen.

8 Sagsøgerne har derimod gjort gældende, at de hører til den kategori af operatører af fiskerfartøjer, der i mindst de to år, der går forud for ikrafttrædelsen af ovennævnte forordning nr. 345/92, har fisket tun med drivgarn i det nordøstlige Atlanterhav. Der er et begrænset antal af sådanne fartøjer, og antallet kan ikke stige i fremtiden, da betingelsen i den anfægtede bestemmelse vedrører fortiden. Sagsøgerne udgør således en lukket kreds af operatører, hvis identitet har kunnet fastslås af fællesskabsmyndighederne. Under disse omstændigheder berøres sagsøgerne individuelt af den anfægtede bestemmelse.

9 Domstolen kan i henhold til procesreglementets artikel 92, stk. 2, til enhver tid efterprøve, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt, og træffe afgørelse herom i henhold til artikel 91, stk. 3 og 4, uden at indlede den mundtlige forhandling.

10 Da sagens akter indeholder alle de oplysninger, som er nødvendige, for at Domstolen kan tage stilling til sagen, har Domstolen besluttet at træffe afgørelse uden at høre parternes mundtlige indlæg.

11 I henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, kan fysiske eller juridiske personer anfægte beslutninger, der retter sig til dem, eller som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører dem umiddelbart og individuelt.

12 Da der i denne sag er nedlagt påstand om annullation af en forordningsbestemmelse, bør det undersøges, om sagsøgerne er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede foranstaltning.

13 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerne er individuelt berørt, bemærkes det, at ifølge fast retspraksis er muligheden for med større eller mindre bestemthed at angive antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, på hvem en foranstaltning finder anvendelse, på ingen måde ensbetydende med, at disse retssubjekter skal anses for individuelt berørt, så længe det står fast, at denne anvendelse sker i medfør af en objektiv retlig eller faktisk situation, der er fastlagt ved den pågældende retsakt (jf. f.eks. dom af 16.3.1978, sag 123/77, UNICME mod Rådet, Sml. s. 845).

14 For at disse retssubjekter kan anses for individuelt berørt, skal der være sket en indgriben i deres retsstilling på grund af faktiske omstændigheder, der adskiller dem fra alle andre og individualiserer dem på lignende måde som en adressat (jf. f.eks. dom af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941).

15 Det må konstateres, at den anfægtede bestemmelse har til formål at indføre en overgangsforanstaltning for fiskere, der fisker hvid tun i det nordøstlige Atlanterhav, og som før ikrafttrædelsen af forbuddet mod drivgarn med en længde på over 2,5 km anvendte en bestemt fiskeriteknik.

16 Derfor finder denne bestemmelse anvendelse på objektivt fastlagte situationer og har retsvirkninger over for generelt og abstrakt afgrænsede personkategorier.

17 Det følger heraf, at den anfægtede retsakt kun berører sagsøgerne i deres objektive egenskab af hvidtunfiskere, der anvender en bestemt fiskeriteknik i et bestemt område i lighed med enhver anden erhvervsdrivende, der befinder sig i en tilsvarende situation.

18 Herefter bør sagen afvises.

Sagens omkostninger

19 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, bærer Kommissionen, der er interveneret i sagen, sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

3) Kommissionen, der er interveneret i sagen, betaler sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 24. maj 1993.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident